

λεσμένα ἀπὸ τὸ Ζαναχαριμπέ, τρέζανε παντοῦ, στὰ βροχὰ καὶ στὶς λίμνες, ὅπου διαταχτήκανε, ὁ Ρατοβοάνας μπήκε στὸ μονόξυλο, καὶ πῆγε στὸ καράβι πού εἶτανε ἀραγμένο λίγο ἀνοιχτὰ. Ἐκεῖ κλείστηκε μέσα καὶ καρτεροῦσε. Ἡ βροχὴ ἔπεφτε σαράντα μέρες, δίχως νὰ σταματήσῃ καθόλου, μὰ ὁ Ρατοβοάνας εἶτανε καλὰ στραχιασμένος μέσ' τὸ καράβι. Ἄμα σταμάτησε ἡ βροχὴ, ὁ Ζαναχαριμπές ἔστειλε καὶ πάλι τὸ γιό του στὴ γῆς. Αὐτὸς μόλις ἔφτασε εἶδε τὸ Ρατοβοάνα καθισμένο στὸν ἥσυχιο μιὰς ταμαρινιάς, στὴν ἀκρη μιανοῦ κρουσταλλένιου αὐλακιῦ, πού ἔφτανε ὑλοένα ζωντανὰ ἀπὸ ξύλο, γιὰ ν' ἀντικταστήσῃ κείνα πού ὁ κατακλυσμὸς τοῦ σάρωσε. Κοντὰ του τὸ μονόξυλο εἶτανε δεμένο σὲ μιὰ δεντρορίζα, καὶ λίγο ἀνοιχτὰ στὴ θάλασσα τὸ καράβι, ἀγκυροβολημένο κουνιόντανε ἀγάλλι ἀγάλλι. Ὁ γιὸς ξαναβῆκε στὸν πατέρα του, καὶ τοῦ εἶπε ὅ,τι εἶδε. Ὁ Ζαναχαριμπές τότες ἔστειλε ἕνα τρανὸ σίφουνα, μὲ φοβερὰ ἀστραπόβροντα καὶ χαλαζὶ. Μὰ ὁ Ρατοβοάνας σὰ φρόνιμος καὶ ἀνοιχτομάτης μπήκε στὸ καράβι του καὶ πῆγε πολὺ μακριὰ, πέρα στὸ πέλαγο καὶ πού ἡ θάλασσα πὺρ λίγο ταραζεῖται, καὶ δὲ βρίσκονται ξέρες. Αὐτὸς ὁ σίφουνας βράσταζε εἰκοσι μέρες, καὶ στὸ τέλος ἀπὸ τίς εἰκοσι μέρες ὁ Ζαναχαριμπές ἔστειλε γιὰ τρίτη φορὰ στὴ γῆς τὸ γιό του, γιὰ νὰν τοῦ φέρῃ μαντάτα. Κι αὐτὸς μόλις ἔφτασε εἶδε πάλι τὸ Ρατοβοάνα σωσμένο καὶ ἀκίριον, πού πάντα πάσκιζε νὰ πελεκῆ τὰ κούτσουρα. Ὁ Μεγαλόθεος ξαφνιασμένος ἄκουσε αὐτὰ τὰ πράματα, καὶ ἀποφάσισε νὰ κατεβῆ ἀτός του γιὰ νὰ ἰδῆ αὐτόνε τὸν καινούριο θεὸ, πού δὲν τὸν ἤξερε. Βρῆκε τὸ Ρατοβοάνα στὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς του. «Καλημέρα» τοῦ λέει ὁ Ζαναχαριμπές. «Καλημέρα» ἀπολογήθηκε ὁ Ρατοβοάνας. — «Τί κάνεις ἐκεῖ, καὶ ποιὸς εἶσαι ἐσὺ;» — «Εἶμαι ἕνας θεὸς καὶ δουλεύω νὰ φτιάξω ζωντανὰ ἀπ' οὐρα τὰ εἶδη καὶ τὰ γένη». — «Μὰ ἀφοῦ λοιπὸν εἶσαι ἕνας θεὸς» εἶπε ὁ Ζαναχαριμπές, «γιὰτί δὲν κάνεις νὰ περπατοῦνε τὰ ζωντανὰ;» — «Εἶμαι ἕνας θεὸς, εἶναι ἀλήθεια» ἀπάντησε ὁ Ρατοβοάνας, ἀμὰ δὲν ξέρω νὰ κάνω τὴ ζωὴ, ξέρω μοναχὰ νὰ κάνω τὰ κορμιά. Ἄμ ἐσὺ ποιὸς εἶσαι;» — «Εἶμαι ὁ Ζαναχαριμπές, ὁ μεγαλύτερος τῶν ἀπάνου θεῶν, ἀπ' αὐτοὺς πού λημερίζουνε στὰ πὶὸ ἀψηλά μέρια τ' οὐρανοῦ». — «Μὰ ἂν εἶσαι ὁ Ζαναχαριμπές, γιὰτί δὲν κάνεις κορμιά ζωντανὰ σὰν κ' εἶμένα;» — «Γιὰτί», λέει, «δὲν ξέρω νὰ κάνω τὰ κορμιά, ξέρω νὰ κάνω τὴ ζωὴ μοναχὰ». — «Μὰ ἀφοῦ εἶσαι ἐτσι», λέει ὁ Ρατοβοάνας, «νὰ κάμουμε ὁ καθένας μας λοιπὸν ὅ,τι ξέρουμε. Ἐμπρὸς, βάλε τὴ ζωὴ μέσα στὰ κορμιά ὁλοῦναι αὐτῶν τῶ ζωντανῶνε πού φαμπρικάρησα». Ὁ Ζαναχαριμπές τότες φώναξε τὸ γιό του καὶ τοῦπε : «πῆγαινε γλήγορα νὰ φέρῃς τὴν ἀσπρημποτίλια πού βρασκεῖται πάνω στὸ τραπέζι, κατὰ τὸ ἀνατολικὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ μας. Αὐτὸς ἀνέθηκε γλήγορα, γλήγορα καὶ γύρισε τρεχάτος μὲ τὴ μποτίλια. Ἡ μποτίλια εἶτανε γιομάτη ἀπὸ ἕνα εἶδος ἄσπρο ὄγρὸ, παχὺ σὰ ριζόνερο. Ὁ Ζαναχαριμπές στάλαξε πάνω σὲ καθένα ἀπ' τὰ ζωντανὰ, ἕνα κόμπο ἀπὸ τ' ἄσπρο ὄγρὸ, καὶ στὴ στιγμὴ τὰ ζωντανὰ πῆρναν ζωὴ, καὶ ἀναπνίσανε, καὶ τὸ καθένα ἔφυγε γιὰ τὸ μέρος πού τοὺς σημάδεψε ὁ Ρατοβοάνας. Τὰ βώδια κ' οἱ κατσίκες βοσκουσανε μέσ' στὰ πράσινα λιβάδια, τὰ πουλιά πετάγανε στὸν ἀέρα, καὶ ἄλλα σικραλῶνανε στὰ δέν-

σκουνται δυὸ ξύλα, πού τὸ ἕνα εἶναι μακρὸ γιὰ τὴν ἱστορική. Ἐπάρχουσι δυὸ εἶδη. Ἡ λακαριὰ πούνε ἀλαφριά, γιὰ τὰ ψάρια, καὶ τὸ λακά, πὺρ βαρὺ.

τρα, τὰ ψάρια πληθαίνανε στὰ ρέματα καὶ στὴ θάλασσα, τὰ σκυλιὰ φεύγανε μέσ' στὰ ρουμάνια, καὶ κρυβόντανε στὰ κλαριά, καὶ πού ζοῦνε ἴσαμε σήμερα ἀγριεμένα (1). Οἱ ἄνθρωποι μαζεύοντανε τότε σὲ φαμελιές καὶ σὲ χωριά. Σὰ γινήκανε ὅλα αὐτὰ ὁ Ρατοβοάνας καὶ ὁ Ζαναχαριμπές, καθήσανε καὶ κάμανε μιὰ τέτλια συμφωνία.

«Ἄφοῦ εἶμαστε θεοί, ὁ ἕνας γιὰ τ' ἀπάνου πράματα, καὶ ὁ ἄλλος γιὰ τὰ κάτω, καὶ ἀφοῦ οἱ δυὸ μας κάμανε ὅλα τὰ ζωντανὰ, πρέπει ἅμα αὐτὰ τὰ ζωντανὰ πεθαίνουν, ὁ καθένας μας νὰ παίρῃ πίσω ὅ,τι εἶναι δικό του». Γιὰ τοῦτο τώρα ἅμα ἕνας ἄνθρωπος πεθαίνει, θάβουνε τὸ κορμὶ του στὴ γῆς, κ' ἔτσι γυρίζει αὐτὸ στὸ Ρατοβοάνα πού τῶφτιασε. Καὶ γιὰ τοῦτο ἀκόμα, τὰ ψοφίμια μένουνε στὸ χῶμα καὶ λιώνουν καὶ λίγο λίγο χάνονται: στὴ γῆς. Ἡ ψυχὴ ὅμως τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶ ζωντανῶ ξαναγυρίζει στὸ Ζαναχαριμπέ, γιὰτί εἶναι αὐτὸς πού τὴν ἔδωσε, καὶ αὐτὸς πρέπει πίσω νὰν τὴν πάρῃ.

LAVASANGA

Ἀναλαβὰ τῆς Μανταγασκόρης
25 τοῦ Φλεβάρη 1907.

1) Μέσθ στὰ ρουμάνια καὶ στὰ κλαριά ὑπάρχουνε ἀλήθεια, κάτι σκυλιὰ κοκκινεκάφαλα, πού τ' αὐτιά τους εἶναι μικρὰ καὶ κατσουλωτά. Πάντα βρίσκονται κρυμμένα πίσω ἀπὸ τὰ κλαριά, καὶ στὰ χωριά γύρω τῆ νύχτα μπαίνουνε καὶ τρῶνε τίς κότες, τὰ πρόβατα καὶ ὅ,τι ἄλλο βροῦνε. Μοιάζουνε σὰν τσακάλια, κ' ἔχουνε πάρει ἀπ' αὐτὰ κάμποσα οἰνόπτοι καὶ τὰ μερίψανε, καὶ βλέπεισ τὰ χωριά τους γιομάτα κοκκαλιάρικα σκυλιὰ, καὶ τὸ κλοκαῖρι πάντα γιομίζει ὁ τόπος λύσσα.

ΣΤΟΝ ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ἡγουν
ΓΕΝΝΑΔΙΟ

Ἄπλυτους μᾶς κηρύχρεις
γλωσσικῶς,
γιὰτί εἶσαι ἡ ἀφεντιά σου
παστρικός.

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἐντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στεργίνας ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ἐποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1/2	τοῖς	ο)ο	κατ' ἔτος	διὰ	καταθέσεις	ἡ	μην.
2 1/2	»	»	»	»	»	»	1 ἐτ.
3	»	»	»	»	»	»	2 ἐτ.
4	»	»	»	»	»	»	4 ἐτ.
5	»	»	»	»	»	»	5 ἐτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐπιλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῶς ἢ ἀνόνημοι.

Ο ΝΟΥΜΑΣ,
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἄρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἄρ. 10.
20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κιάσκια τῆς Ἰλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου, (Ὁφθαλματρείου), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Ἰλατεία Στουρνάρα), Ἐξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου [ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στῆ Βουλῆ]. Στὸ Βό ο βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.
Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Μπόμπα ἀπὸ ἀέρα — Ἡ μελέτη τοῦ Brugman — Ὁ γάμος τῆς κόρης τοῦ Φωτιάδη — Μαρασλῆς καὶ Ὁμάρ — Τὸ ἐμεικτὸ τοῦ κ. Τανία.

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ στρατὸ, δὲν ἔχουμε στόλο, οὔτε διοίκηση, οὔτε δικαιοσύνη· οἱ εἰρηνοδίκες πουλοῦν τίς θέσεις τους· τὰ Δημόσια ἔργα εἶναι λωποδυτικὴ οὐμμορία πού κλέβει μὲ χίλιους παπαιζίδικοις τρόποις τὸ δημόσιον χρῆμα· ἡ Δικαιοσύνη κατακορυφώθηκε πιά· ἡ Διοίκησις ξεπορνεύθηκε ὀλωσδιόλου· τὸ Κράτος κατάντησε τέλειον οαπιοκάραβο πού καρτεράει τὴν πρώτη θάλασσαταραχὴ νὰν τὸ σκορπίσει σὺνὸς τίσοσρεις ἀνέμους.

Τὰ εἶπαμε καὶ τὰ φωνάξαμε τόσες φορές ὅλ' αὐτὰ εἶπαμε καὶ περσοῦτερα ἀκόμα. Καὶ γι' αὐτὸ τώρα πού τὰ φωνάζει καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Προϋπολογισμοῦ, καθόλου δὲ συγκινοῦμαστε. Ρωτάμε μοναχὰ, ἔτσι μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ ταπεινοσύνη, τοὺς βουλευτάδες πού συντάξανε τὴν τρομαχτικὴν αἰτήτη ἔκθεσιν· «Δὲ μᾶς λέτε, ἡ ἀφεντιά σας πῶς πολιτευτήκατε ἴσαμε τώρα σὺν Ἐπαρχίαις σας; Τίμια καὶ λευκά; Δὲν πουλήσατε Εἰρηνοδικεῖα; Δὲ μεταχειριστήκατε τὰ Δημόσια Ἔργα γιὰ νὰ ξεγελάσετε τὸ Δημόσιον; Δὲ χώσατε καθόλου τὴ μύτη σας σὸν στρατὸ καὶ σὸν στόλο γιὰ νὰ βοηθήσετε φίλους σας ἢ γιὰ νὰ κατατρέξετε ὀχτροὺς σας; Δὲν καταπέσατε τὴν Κυβέρνησιν γιὰ νὰ διορίσει κανέναν ἀνίκανον νομάρχην καὶ δὲν ἐμαγαρίσατε καθόλου τὴ Δικαιοσύνην γιὰ νὰ προστατέψετε κανένα ληστοφυγοδικο κομματόχη σας;

Εἶναι λευκὴ καὶ τίμια ἡ Πολιτεία σας; Τὸ ὄχι θὰ κοκκινήσετε νὰν τὸ πῆτε. Τότε γιὰτί στρεγγιζέτε σὰ χοῖροι; Γιὰ νὰ σὰς ποῦν οἱ φημερῆδες «ρηξικέλευθους» καὶ γιὰ νὰ τυπώσουν τὴν εἰκόνα σας; Καλάλι σας ἡ τέτλια τιμὴ· δὲ σὰς τῆ ζουλεύουμε. Θὰ σὰς ζουλεύουμε μοναχὰ, ἂν ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν, δηλώνετε πῶς δὲν μπορεῖτε νὰ μείνετε οὔτε στιγμὴ πιά μέσα σὲ τέτλια Βουλὴ ἢ ἂν, κρι συντάξετε τὴν ἔκθεσιν, φροντίσατε νὰ καλοδιοικήσετε τὴν ἐπαρχία σας ὥστε νὰ μπορεῖτε νὰν τὴν παρουσιάσετε γιὰ πρότυπο στῆ Βουλὴ καὶ σὸν Ἔθνος.

Ἔτσι πού πολιτευόσαστε κ' ἔτσι πού φωνάζετε τώρα, μᾶς κάνετε νὰ πιστεύουμε πῶς ἐπιτήδες πολιτευόσαστε ἀσχερὰ γιὰ νὰ ἐτοιμάσετε μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια σας τὸ ὄλεκο γιὰ τὴν ρεκλάμα σας. Μπόμπα ἀπὸ ἀέρα καὶ αὐτῇ.

ΒΓΗΚΕ σὲ ξεχωριστὸ φυλλάδιον, τυπωμένο σὸν Πριέστι, ἡ μελέτη τοῦ Karl Brugman «Γραφὴ καὶ Δημοτικὴ καὶ τὸ Ἰλωσσικὸ ζήτημα στῆ Ἑλλάδα» πού τυπώθηκε πέρασὸ «Νουμά» μεταφρασμένη ἀπὸ τὸ Λέκα Ἀρβανίτη. Τί ἀξίζει ἡ μελέτη αὐτῇ, καὶ μάλιστα τὰ γνωστικὰ καὶ ἐνδοκίφροντα σημειώματα τοῦ μεταφραστοῦ πού τῇ συτροφεύουν, τὸ εἶδαν οἱ ἀναγνώστες μας ὅτα δημοσιεύσανε ἡ μελέτη σὸν «Νουμά». Τώρα πού δημοσιεύτηκε σὲ χωριστὸ φυλλάδιον θὰ δοῦν καὶ κάτι ἄλλο, ἀρκετὰ περίεργον καὶ ἀρετὰ διδαχτικὸν· θὰ δοῦν τὸ μικρὸν τῆς πρόλογον, τὸν ἀκόλουθο· τὸ μικρὸν τοῦτο ἔργον πρωτοτυπώθηκε σὸν «Νου-

μά» με αρκετά μεταφραστικά μου λάθια. Με πολλή του ύπομονή και καλοσύνη ένας φίλος που προτιμώ να μην όνοματίσω—ανάδεχτηκε να μου τα διορθώσει, και το φίλο μου άφτόν παρακαλώ να δεχτεί το άφιέρωμα του έργου μου μου ως αδερφωσύντης σημάδι.»

Το περίεργο και το διδαχτικό είναι πού ένας Λέκας 'Αρβανίτης (κι όσοι ξέρουν τάληθινό του όνομα θάπορέσουν και θά θαμάσουν άκόμα περτότερο) μολογεί παλληκαρία πώς του διάρθωσε άλλος τά μεταφραστικά του λάθια, σ' έποχη πού τόσο και τόσο κοκκορεύονται: κ' υπογράφουε φαρδιά πλατιά ξένες έργασίες, ή παραπέμπουε σε συγγράματα πού μόνο άκουστά τέχου, γραμμένα μάλιστα σε γλώσσες άλωσδιόλου άγνωστες σ' αυτός.

Το μάθημα πού δίνει στους πέτιους ό Λέκας 'Αρβανίτης είναι σωτήριο.

*

ΛΑΒΑΜΕ τό άκολουθε λιθογραφημένο χαρτάκι, με τά όμορφα και χριτωμένα τούτα λόγια:

'Ο Γιατρός ό Φωτιάδης και ή γυναίκα του σός καλούνε στους γάμους της κόρης τους 'Αλεξάντρας με τόν Κύριο Φώτη Κέντρο.

'Η τελετή θά γίνει τήν Κυριακή του Θωμά 1907, 1 1/2 μ. μ. στήν 'Αγία Τριάδα.

Μετά τή στεφάνωση ή Κυρία Κέντρο δέχεται τους καλεσμένους σπίτι της.

(Γαριάμπασι όδός 'Ισιρ 16).

'Η χαρά του Φωτιάδη μας είναι χαρά μας κι όλοι έμεις πού τόν τιμούμε και πού τονε λατρεύουμε, του εύόμασε όπως βλέπει τώρα, μακάριε πατέρας, τά παιδιά του να στεφανώνονται με τά ύλοδρασε λεμονάνθη, έτσι νάν τά ξιωθεί γλήγορα να δει, άκούραστοι και τιμημένοι εργάτες της 'Αθήνας, να στεφανώνεται και ή 'Ιδέα με τή δάφνηνο στεφάνη της νίκης.

*

Ο ΜΑΡΑΣΛΙΗΣ πέθανε και οι φημερίδες οι Ρωμαϊκές κλάψανε τή θάνατό του για έθνική σφοδρά όσο βαριά κι άν είναι ή λέξη, ταίριαζε κάπως στο Μαρκελή, άφού είπώθηκε έσασε τώρα για τόσους πού τήν άξίζανε λιγώτερο απ' αυτόνε. 'Ο Μαρσελής έδωσε αρκετά για τή "Εθνος" άδιάφορο άν οι παράδες τους, ό περισσότερο, πήγανε στα χαμένα, μπορεί μάλιστα και να βλάψανε κάπως. 'Ο άθροισμα τους έδινε πιστεύοντας πώς κάνει καλό δέν τους έδινε για να βλάψει" κι άν αντί νάν τόν περιτριγυρίζουε στενοκέφαλοι λογιώτατοι, εύτυχούσε ναχε κοντά του Παλλήδες και Παλαμάδες, οι χιλιάδες του θά κάνανε μεγάλο καλό στο "Εθνος και τόνόμα του θάμανε άθάνατο.

Τώρα πού πέθανε αυτός, άς ευκηθώμε να βγει ένας άλλος Μαρσελής, αλλά μυαλωμένος, ή ένας δεύτερος 'Ομάρ τουλάχιστο πού να κάψει τή Βιβλιοθήκη του Μαρσελή, κι άς χαθούνε μαζί με τόσα κούτσουρα και δυο τρία βιβλία της προκοπής πού κάπως τήν έσχηζέουε.

*

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ (κι άρχαιοελληνικότατος μάλιστα) «Παλυεχνικός Σύλλογος» τή τραπέζι του της Κηφισιάς τ'χε στολίσει με τόν έμετικότατο αυτόν κατάλογο:

«Παραδείπνια—'Ορούζιτης—'Οξύγαλα—'Ιχθύες— άμνός— όβελίας—θρίδακες—άσπάραγοι—χαρίσιος πλακούς— τυρός— χρουσά μ'ηλα κτλ.»

'Απορούμε πώς ό πρόεδρος του κ. Κορδέλλας (γιατί όχι κ. Ταινιάς;) πούνοι τόσο προχτικός άθροισμα, δε σκέφτηκε πώς τά έμετικά δίνονται ύστερ' από τή φαί, πούνοι πιά τή στομάχι παραφορτωμένο, κ' όχ' πριν. Θάν τους αποτέλιωσε τους καλεσμένους του ό άθεόφοβος.

Ο «ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ»

'Αθήνα 17 του 'Απριλίη 1907.

'Αγαπητέ Βουτιεριόδη,

Ξαναδιάβασα άκέριο πιά τόν «Προσκυνητή» σου και ξαναχάρηκα τήν πλαστική όμορφιά του στίχου και τήν άντρίκια ψυχή του. Όσο κι άν μου φάνηκε σάν άνδρην νεώτερο και μπορεί κ' εύρωστότερο του «Υμνου στην 'Αθήνα», νομίζω πώς τήν πηγή του πρέπει νάν τή ζητήσουε άπρ' άκόμα, στο

Σολωμό. Όσο για τήν άφιέρωση του έργου, όσο κι άν είναι τιμητική για μένα, νομίζω πώς σε πήρε σβάρανα ό λυρισμός.

Αυτό πού κυρίως ξεχωρίζει τόν «Προσκυνητή» σου είναι ή προσπάθεια να ξεφυλακώτουε τή εγώμας από τόν άτομισμό, όσο κι άν είναι ώραία ή φυλακή και να τή σκορπίσουε στή Ζωή. Κι αυτή ή προσπάθεια πιστεύω πώς θα ύψωση και θα δυναλώση μια μέρα τήν ποιήσή μας κι όλη μας τήν καλλιτεχνική πεζογραφία.

Διαβάζοντας τή ποιήμα σου όμως, ξεχάσα κάθε κριτική και θυμόμουνα μόνο ποιητής πώς είμαι' γι' αυτό σημείωσα στο περιθώριό του με τή μολύβι λογιής στίχους. Σου τους άντιγράφω.

Στόν κ. 'Ηλία Βουτιεριόδη

για τόν «Προσκυνητή» του

Προσκυνητής άκούμπησε στής Πολιτείας τήν πόρτα, δειλά χτυπάει με τή ραβδί, βουβή στόν όμο ή λύρα, κυπαρισσένο τή ραβδί, κ' ελεφαντίνα ή λύρα.

«'Ανοιξε, τόν γραμό, γόρμισ, βαρβέθηνα ή λύρα!» Στριγγιά φωνή άποκρίθηκε μέσ' απ' τή καστολόρη: «'Εδώ τραγούδια δε λαλούν, εδώ βροντών καστολόρη, ό στεργολαίδη του δειρου, τών έργων εδώ ή μάνα.»

Προσκυνητής ξεκρέμασε τή λύρα, τή τραγούδι σάν τή ποταμί φούσκασε τής Πολιτείας τήν πόρτα, κι ένοιξε ή πόρτα διάπλατη κι όχι απ' άνθρώπου χέρι, και γοργοτάραξε οισμός κυκλώπικο τή καστρο.

Προσκυνητής μπροστά τραβάει στήν Πολιτεία και μπαίνει και τή ραβδί του σκίπτερο είναι και ή λύρα του κορώνα. Του στερώνουν οι τριανταφυλλίες τή δρόμο να περάση και τήν θρονάκια τάπριλιου του λένε «Καλώς ήρθες!»

'Οπου τραγούδια δε λαλούν, σωπαίγουν τή τουρπίδια τή στεργολαίδη του δειρου τών έργων οι σποριάδες!» ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΠΑΜΑΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΡΙΣΗ ΓΙΑΤΡΟΥ

'Αγαπητέ μου «Νουμά».

.....'Ας σαλιαρίζουε ό,τι θέλουε οι κριτικοί σας αυτού, εγώ θαρρώ πώς μεγάλα πράματα θά μάς καταφέρει ό Ψυχάρης με τή τελευταίο ρομάντζο του, τήν «'Αρρωστη δούλα», γιατί βλέπω λαίμαργα να τή άκούνε κι αυτοί άκόμα οι φανατικοί πού ούτε τόνόμα του νάκούσουν δέν ήθελαν' μα κ' εγώ λαίμαργα τή διαβάζω, γιατί άφού τή άπολάψω μονάχος, έχω πολλές συντροφίες από γιατρούς ως τις άπλες γυναίκους κρατώ ξεχωριστά τους τή διαβάζω στήν κάθε μια και τόνους κρατώ χωριστά συνέχε, και όλοι μένουε ένθουσιασμένοι με τή όμορφιά της περιγραφής, τή τέχνη, τήν ψυχολογία και τή φιλοσοφία του.

Πολιχνίτος (Μιτυλήνης) 27 του Μάρτη 1907.

Δικός σου Ε. ΣΑΚΚΗΣ, γιατρός

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Βγήκε τή δεύτερο τεύχος της Γλωσσολογικής μελέτης του Μανώλη Τριανταφυλλίδη «Ξενηλασία ή 'Ιστορία; ήτοι Μελέτη περί τών ξένων λέξεων της Νέας 'Ελληνικής».

— Για τήν έπιστημονική εργασία του Μ. Τριανταφυλλίδη δέν έχουε, να πούμε τίποτα. 'Αρκτά, και τιμητικότητα γι' αυτήν, έγραψε ό Ψυχάρης στήν «'Απολογία» του (σελ. 278), κρίνοντας τή πρώτο τεύχος της μελέτης του.

— 'Ο Ξενόπουλος γράφοντας για τή βιβλιο του Τριανταφυλλίδη στο «Νέο 'Αστυ» ειπε πώς έπρεπε ν'έναι συντομώτερο για να διαβαστεί περισσότερο. Τή π'η, φαίνεται, για παραμυθί.

— Τά όμορφα τετραστιχα του Πύλου Νιρβάνα πού δημοσιεύτηκανε στή «'Επανθήνια» με τόν τίτλο «Παγά Λάλασσα» βγήκαν και σε βιβλίο.

— Τήν άξια τους θα μάς τήν πει βίβαια ό 'Ερμοντας. 'Εδώ κρινθήκανε από τις φημερίδες, δίχως και να κριθούνε. Κριθήκανε μοναχά ό φίλος τους και παραδηθήκανε Παγα Παρέουσα, Παπαγαλέουσα, Παραλαλέουσα κτλ.

— Είπαμε πώς πινεθήκανε, όχι γιατί οι φημερίδες τά βρήκανε καλά, αλλά γιατί τά βρήκανε σύντομα. 'Ο «'Αλωδεκίλογος» πού 'ύρτουε είναι μεγάλο ποιήμα και γι' αυτό οι περτότεροι φημερίδες ούτε καταδεχτήκανε να τίνφίρουε.

— Κάπως κοινή γνώμη πού δημοσιεύτησε στο προπαραμένο φύλλο για τή διάλεξη του διεθυντή του «Μονde Hellenique» παραξηγήθηκε φίνεται έλωσδιόλου άδικα.

— 'Ολ' οι δημοτικιστάδες χωστούμε χάρη στο διεθυντή του κ. Παπα πού παντα γράφει καλά για τή ζητημά της στή φημερίδα του και ξανατύπως μάλιστα σ' έπισημλίδα άλλακτηρή τή διάλεξη του Ψυχάρη, ενώ οι ρωμαϊκές φημερίδες ούτε τήν άναφέρανε καν, ή άν τήν άναφέρανε τή κάμανε για να τή κοροδίσουε.

— Στο «Μονde Hellenique» δημοσιεύονται συχνά μεταφράσεις ποιημάτων και διηγημάτων 'Ελληνικών κ' έτσι μέσον αυτού γίνεται γνωστή και ή φιλολογία μας στήν Ευρώπη.

— Λύσασαν οι «'Αθήναι» γιατί ή «Νέα 'Ημέρα» της Τεργεστής δημοσίευσε καμάτι από τή βιβλιο του 'Ιδα.

— Και βρίθουε πιά, μέρες τώρα, και 'Ιδα και «Νέα 'Ημέρα». Πίστη άδερφία από άρετή πρέπει να κάνει κνεϊς για να πικναθεί από τή φημερίδα του κ. Παπ.

— 'Εκαμει όμως μεγάλο λάθος και ή «Νέα 'Ημέρα» πού καταδέχτηκε ναπνεγήσει στις άδιάντροπες βρισιές του κ. Παπ στο φύλλο της 1631 (28/11 του 'Απριλίη)

— Τό να δημοσιύψει στο φύλλο αυτό τή έξοχα καφέλαιο «Βούλγαροι» από τή βιβλιο του 'Ιδα, εϊταν ή καλύτερη άπάντηση.

— 'Από τάλλο φύλλο θάρχινήσουε τόν «'Ερωτόπαθο προσκυνητή» του Σακκίτη—μια σείρα δηλ. έρωτικά ποιήματα του μεγάλου του Σακκίτη πού μεταφράσε από τάληθικό ό Νίκος Ποριώτης.

— Στο γραφείο μας πουλιέται ό «Προσκυνητής» του Βουτιεριόδη κυλώς και τή βιβλιο του κ. Μαρκελή «Πλουτολογία», «Φιλολογία του Κέντρου» και «Τή διαμολογική ζήτημα στήν 'Αγγλία» του άρχηκη τή έν.

— 'Η εικόνα του Παλαμά πού δημοσιεύτησε στο περμένο φύλλο, είναι ή τρίτη εικόνα του πού δημοσιεύεται στή «Νουμά» με και ή πρώτη, μπορεί να πει κνεϊς, πού μοιζέται τήν Ποιήτη

— 'Ενα συχλότατο άρθρο δημοσιεύτησε στήν Πολιτική 'ΑΠρωτή (ή Πολιτική) δε σίχλα περνάει τήν 'Αθηναϊκή και νάν τή ξίρατε!) για τους δημοτικιστάδες της Πόλης.

— Κοντά τ' άλλα μάς πληροφορούε πώς ένας δημοτικιστής είναι ύπερτής του Φωτιάδη, σ' να μην είναι τιμητικότατα: ύπερτής του Φωτιάδη περί συντήχτης της «Πρωτής».

— Τό άρθρο δημοσιεύτησε στο φύλλο της προπαρασέμενης Τετράδης (18 του 'Απριλίη) και ύπογράφεται με τή ψευδόνόμο «Φαρμακίδης», έσως γιατί ό συντήχτης του ήθελε να δείξει πώς τή λόγια του φαρμακίτου, χωρίς να ξείρει πώς ύπάρχουε και φαρμακία έλετικα.

— 'Ο Βουτιεριόδη όταν έμαθε πώς ή «'Αστραπή» πινεσε τόν «Προσκυνητή» του, ειπε:

— «Τώρα άρχίζω να φοβώμαι πώς δέν ίζιζει τίποτα τή ποιήμα μου!»

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Παρακαλούμε πού από καιρό λάβανε τήν άποδείξη της πλερωμής, να μάς στείλουε τις συντομαίες τους. Τους τή θυμίζουε, γιατί μπορεί μερικοί νάν τή ξεχάσανε.—κ. Α. 'Ιξίνας δέν είναι ό φίλος Ν. Π. όσο κι άν είναι Πατριώτης και λόγου του. Να ξείρετε και τούτο, πώς ό 'Ιξίνας αρκατόν καιρό προφοδοσώσε τή καλοσύνη του γράφουε μας και δέν άπελιπίζουε, ούτε θυμωε. Γιατί λοιπόν, άφού τόσο σ' άρέσουε όσα γράφει, να θυμώνεις και ναπαλιπίζουε πού δε δημοσιεύτηκανε τά δυο τραγουδάκια πού μάς έστειλε; — κ. Η. Σε στήν Κέρκυρα. Λάβαμε τή συντομή του κ. Μαγ. και σ' εύχαριστούμε. 'Ο Μαγ. δε μάς έγραψε. — κ. Σεν. Τό άρθρο πού τυπώθηκε στήν «'Ακρόπολη» της Τετράδης για τή Μαρσελή, γραμμένο φυσικά στήν ύπερκαθαρεύουσα, ειχε ύπογραφή 'Ανδρεάδης, και δέν ύπερκαθαρεύουσα τή άρχιγενναδιόρου της δημοτικής 'Ανδρεάδη. Τό ειπαμε τόσες φορές, πώς άλλο πρόσωπο (μπορεί κι άλλη ψυχή) ό Ν. 'Ανδρεάδης κι άλλο πρόσωπο ό Χ. 'Ανδρεάδης. 'Εμεις ξείρουε τή δεύτερο με αυτός είναι φίλος μας. Τόν πρώτο ούτε τονε γνωρίζουε.—κ. Μαροζιότη. Δέ βραϊέσαι, άδερφέ, να ψάχνεις να βρισκαίς βαρβαροπάραρα σ' άρθρα του φίλου Τανάγρα; 'Ο χρίστης τών σιδηρών Παρθενώνων (θα κτίσωμεν σιδηρούε Παρθενώνων) είναι ό πού χριτωμένος βασίλας κ' έχει τόν άείμητον τιμήν τήν ετιμημένον (δική του φράση κι αυτή) να να ταχτικός συνεργάτης τούρα της «'Εστίας» και να μήν καταδέχεται ναπαντάει και στον άρεάμματο Παλαμά, άφού αυτός είναι, καθώς μάς πληροφορούε, ό Α. Τ. πού άφού ειπώσε τις αξέχαστες ιαστιμίες για τόν Ψυχάρη και τόν 'Ανατόλ Φράν.—κ. Κ. Παρορίτη στήν 'Υδα. Λάβαμε τή συντομή του 1907 και σ' εύχαριστούμε.